

Arrest

nr. 125 798 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. NDEH TANGIE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 99 723 van 26 maart 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 99 723 van 26 maart 2013, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een kopie van de overlijdensakte van (beweerdelijk) zijn moeder, een medisch attest, een krantenartikel over een voetbalmatch waar hij en zijn team Flavion B aan deelnamen, en getuigenissen van sociale assistenten, zijn school en ploegmakers uit zijn voetbalclub. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 99 723 van 26 maart 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien wordt vastgesteld dat de kopie van de overlijdensakte van (beweerdelijk) verzoekers moeder geen informatie toevoegt betreffende zijn asielrelaas, het medisch attest geen informatie geeft over de oorzaak van de erin omschreven letsels, en het krantenartikel en de getuigenissen enkel informatie verstrekken over zijn gedrag en zijn activiteiten in België, doch geen enkele informatie bevatten betreffende zijn asielrelaas en zijn beweerde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, vaststellingen welke door verzoeker op zeer algemene wijze worden tegensgesproken, doch op generlei wijze (met concrete en valabele elementen) worden ontkracht of weerlegd.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 99 723 van 26 maart 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat de beschikking niet aanvaardbaar is omdat daarin dezelfde vicieuze cirkel wordt gehanteerd als in de bestreden beslissing. De verzoekende partij preciseert dat in het eerste arrest door de Raad uitdrukkelijk werd gevraagd om documenten neer te leggen aangezien haar relaas gemakkelijk aangetoond kon worden. Nu ze de documenten neerlegt worden deze niet aangenomen omdat het relaas niet geloofwaardig zou zijn. De verzoekende partij vindt het niet kunnen dat haar relaas als ongeloofwaardig wordt bestempeld omdat zij niet onmiddellijk heeft meegedeeld dat zij maanden in Spanje heeft verbleven. Zij wijst er nog op dat het normaal is dat zij dit niet heeft verteld, gelet op wat de smokkelaars en de voetbalfilière stellen.

1.4.3. De Raad wijst er op dat hij in zijn arrest nr. 99 723 van 26 maart 2013 tevens als volgt heeft geoordeeld: *“(…)Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven kan niet worden ingezien dat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming omwille van een boze oom die zijn erfdeel opeist. Daarbij mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alvorens naar het buitenland te vluchten eerst alle vormen van nationale bescherming uitput waarop hij vermag aanspraak te maken. Immers voor zover verzoeker een conflict heeft met zijn oom inzake de nalatenschap van koeien die eigendom waren van zijn overleden moeder, kan dan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervoor een beroep doet op de hulp en de bescherming van zijn familie, van de chieft van het dorp, van de politie of van de Ghanese gerechtelijke instanties. Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er voor hem geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn in Ghana nu hij alvorens zijn vlucht naar Europa ongestoord kon verblijven bij zijn grootmoeder in Wenchi en de heer I. in Accra.*

3.7. In zoverre verzoeker zijn asielaanvraag tevens steunt op etnische spanningen die er in Ghana plaatsvinden, stelt de commissaris-generaal dat dit motief niet geobjectiveerd kan worden nu uit informatie blijkt dat de stam van verzoeker en de stam van zijn oom niet op gespannen voet leven en hun verblijfplaatsen ver van elkaar verwijderd liggen. Verzoeker is niet ernstig waar hij de commissaris-generaal in dit verband verwijt zich louter te baseren op “veronderstellingen” wanneer uitdrukkelijk wordt gewezen op de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie. Verzoeker weerlegt deze informatie, die de Raad betrouwbaar acht, niet. Bovendien heeft verzoeker dit asielmotief zelfs niet gemeld en is het enkel verzoekers raadsman die bij het afsluiten van het CGVS-verhoor wees op “etnische spanningen” waarover hij noch op het CGVS noch bij onderhavig verzoekschrift enig bewijs van aanvoert en zich beperkt tot blote, hypothetische beweringen. Verzoeker maakt dan ook evenmin aannemelijk in aanmerking te komen voor internationale bescherming omwille van de beweerde maar niet aangetoonde, etnische spanningen in Ghana.(…)”

De Raad stelt vast dat de documenten die de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag neerlegde aan dit oordeel niets kunnen veranderen. Bovendien wijst de Raad erop dat deze documenten niet alleen niet worden aangenomen omdat het relaas niet geloofwaardig zou zijn. De Raad heeft in de beschikking immers gesteld dat *“de kopie van de overlijdensakte van (beweerdelijk)*

verzoekers moeder geen informatie toevoegt betreffende zijn asielrelaas, het medisch attest geen informatie geeft over de oorzaak van de erin omschreven letsels, en het krantenartikel en de getuigenissen enkel informatie verstrekken over zijn gedrag en zijn activiteiten in België, doch geen enkele informatie bevatten betreffende zijn asielrelaas en zijn beweerde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade”.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Ghana.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS